

Arrest

nr. 126 676 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 april 2012 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 4 mei 2012 ter kennis worden gebracht, betreffen de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 28 april 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking werd op 29 april 2014 per aangetekende zending aan de partijen overgemaakt. Hierin werd gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij het ingestelde beroep, daar zij in het bezit gesteld werd van een F-kaart geldig tot en met 11 september 2018.

2.3. Verzoekster richt op 7 mei 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen. Waar verzoekster bij haar vraag tot horen tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord, merkt de Raad op dat gelet op het bovenstaande met deze schriftelijk aangevoerde redenen geen rekening kan worden gehouden.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 juni 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst partijen op de grond van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij bevestigt dat zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart en wijst erop dat dit niet tot gevolg heeft dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten automatisch wordt vernietigd, wat in de toekomst problemen zou kunnen opleveren wanneer de F-kaart wordt ingetrokken of vervalt, daar zij op dat ogenblik zou worden geconfronteerd met het bestaan van een definitief geworden en uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien stelt zij dat zij bij haar verzoek tot horen een voorbeeld gegeven heeft inzake een nationaliteitskeuze van een andere vreemdeling die niet werd ingewilligd omwille van een bevel dat eerder werd verleend aan de betrokkene. Aldus is het voor de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer aangewezen dit bevel te vernietigen. De voorzitter wijst erop dat dit betoog hypothetisch is, daar de verzoekende partij ervan uitgaat dat haar F-kaart zal worden ingetrokken of vervallen: indien dit al het geval zou zijn, zal de verwerende partij overgaan tot de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten in plaats van het thans bestreden bevel ten uitvoer te brengen. Bovendien wordt in de behandeling van de nationaliteitskeuze nergens verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

Verzoekster tracht met haar uiteenzetting aannemelijk te maken alsnog over het rechtens vereiste belang te beschikken. Zoals ter terechtzitting reeds werd opgemerkt betreft verzoeksters betoog inzake de intrekking of het verval van de F-kaart een louter hypothetisch betoog. Gelet op het gegeven dat een F-kaart handelt over de erkenning van een verblijfsrecht en dit geen precair verblijfsstatuut betreft – in tegenstelling tot bijvoorbeeld een attest van immatriculatie dat slechts een tijdelijk en precair verblijfsdocument betreft dat het verblijf op het grondgebied dekt gedurende de periode die het bestuur nodig heeft om een verblijfsaanvraag te onderzoeken – zal verweerder, in de hypothetische situatie dat verzoeksters verblijfsrecht zal worden beëindigd, conform het gestelde in artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overgaan tot de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) in plaats van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bijlage 20 ten uitvoer te brengen, aangezien dit achterhaald is door de latere afgifte van de F-kaart. Wat betreft verzoeksters verwijzing naar een beslissing inzake een nationaliteitskeuze, gevoegd bij haar verzoek tot horen, kan hierin enkel worden gelezen dat de betrokken vreemdeling niet voldeed aan de vereiste van een legaal verblijf van ten minste drie jaar. Er kan uit deze beslissing op geen enkele wijze worden afgeleid dat de betrokken vreemdeling zich bevond in de situatie waarin hij na

de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in het bezit van een F-kaart werd gesteld en, zonder dat dit bevel nadien werd vernietigd – zoals in casu –om deze reden de nationaliteitskeuze werd geweigerd. Verzoekster voorziet wat dit betreft ook niet in een verdere uiteenzetting of verduidelijking wanneer hierop ter terechtzitting wordt gewezen.

Gelet op bovenstaande brengt verzoekster dan ook geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA